

Kedves Testvérek!

Ebből az evangéliumból – a Tábor hegyi színeváltozás evangéliumából – amit szeretnék kiemelni, az az odahallgatás.

Amikor az ember imádkozik, valamiképpen mindig megrendült emberré válik: szóba állhatok a Teremtőmmel!

Ezzel a megrendültséggel – azt gondolom, hogy ellentétes az a fajta mentalitás, ami azt gondolja, hogy részemről kegy, hogy én imádkozom. Örüljön az Isten, hogy én most időt adok az életemből Neki. Részemről a kegy. Én most imádkozom és az Isten most örüljön, érezze jól magát, mert én most leereszkedtem Hozzá és időt adok Neki! Ezzel a mentalitással, teljesen ellentétes a megrendültség, ami létrejön az imában!

A 126. Zsoltárban olvassuk: Jeruzsálemet körül öleli az Úr, ahogy hegyek veszik körül, így veszi körül népét az Úr!

Én valamiképpen az imában ezt tapasztalom meg, hogy Isten ezzel a körül ölelő szeretettel vesz körül. Nemcsak az imában, hanem életem minden egyes pillanatában körül ölelő szeretet vesz körül.

Tehát – megint csak – ezzel ellentétes az a gondolkodás, ami azt gondolja, hogy az Isten távoli, az Isten messze van tőlem, az Istent nem érdeklek, túl kicsi vagyok én ahhoz, hogy érdekeljem Őt!

Körül ölel!

Mindig, ami velem történik az éppen ezért Őt éri, Őt érinti, rajta megy át, csak utána én rajtam. Istennek ez a körül ölelő szeretete tart engem. Amikor imádkozom, az élő Krisztus jelenlétébe helyezem magam. Úgy, ahogy a Tábor hegyen az apostolok.

Az élő Krisztus jelenlétében imádkozom, Vele vagyok együtt! S ebben a pillanatban, amikor megtapasztalom, hogy én most az élő Krisztussal vagyok együtt, akkor lehull az álarc, lehull a sallang, mindaz, ami esetleg addig fontos volt ez eltöri, eltűnik. Magával az Úrral vagyok együtt.

Érdemes ezen a táborhegyi történetben megnézni, hogy mi az, amiben hasonlít, és mi az, amiben különbözik Jézus imája az enyémtől?

Jézus imája teljesen az Atyára és az Atya akarására irányul, az én imádságom pedig nagyon sokszor magamra! Nem a ragyogás a különbség, az csak a következménye Jézus imájának.

Mi az tehát amiben eltér a kettőnk imája?

Nagyon sokszor a motiváció, amiért imádkozunk! Amikor én imádkozom, akkor én vagyok a középpontban, valamit kérek, valamit adjon meg, valamit teljesítsen, valaki gyógyítson meg, és így tovább...

Tehát én vagyok az imának a középpontjában, míg Jézusnál – látjuk – teljesen az Atya, illetve az Atya akarata!

Éppen ezért, az ima átalakít. Az önző, a hatalmasra nőtt egom átadja a helyét a hiteles énemnek, az igazi énemnek, kirajzolódik bennem Krisztus arca.

Melyik az az ima, amelyik így átalakít, így átformál? Azt gondolom, hogy nem az evés előtti meg utáni. Nem a félszívvel odavetett, félálomban elmotyogott, itt-ott-amott letudni, kipipálandó, magamat megnyugtató ima, az amelyik átalakító erővel bír!

Azt gondolom, megkerülhetetlen, hogy naponta húsz percet odaadjak Istennek az éltemből, kitüntetett idő, ami csak az övé! Akár itt a Szentségimádáson, akár otthon a lakás egy csendes zugában egy húsz percen csak az övé vagyok. Nem másé, nem szed szét a tv, nem szed szét a zsvaj, nem szed szét semmi. Na, ez az ima az, ami átalakít! Az összetöbbi ez a letudott, kipipált, magamat megnyugtató, és így tovább...

Keresztes Szent János mondja, hogy az imában az ember hasonlónak válik a tűzbe vetett fahasághoz, ami először serceg, aztán füstöl, pattog, megfeketedik, majd maga is tűzzé válik! Tűzzé válik minden, ami a tűzhez ér!

S ez az ima átalakítja az embert, azt az embert, aki előtte azt mondta: *Jézus Szíve bízhatok bennem*, és utána átmegy ebbe a fohászába, hogy *Jézus szíve bízom benned!*

Mindig az a kérdés, hogy mi történik a Tábor-hegy után? Mi történik velem az ima után? Ott van-e bennem a béke, a hála, az öröm, a szolgálat, az odafigyelés a másik ember felé?

Van-e az imámnak gyümölcse? Van-e gyümölcs, ami utána elindít a másik ember felé?

Valahol – én azt gondolom – hogy ez mutatja meg, hogy jól imádkoztam-e? Az ima által új módon kezdek el viszonyulni dolgokhoz, emberekhez, eseményekhez, saját magamhoz és magához az Úrhoz.

Mária életében látjuk azt - amikor elmennek a Bölcsék ott a barlangnál, hogy szívében mindezt megőrizte, forgatta. Az eredeti görög szó, ami szerepel ebben részben a synballein, - a szimbólum innen származik – amit szó szerint úgy lehetne fordítani, hogy kettétört tárgyat összeilleszteni. Ez azt jelenti, hogy tanulhatom Máriától ezt az „összerakósdit”. Amikor életem történéseit megpróbálom kapcsolatba hozni egymással, összerakni, egybeilleszteni a tört részeket, hogy rálássak az egészre, - ezt tanuljuk Máriától!

Az ima ebben segít, hogy összeálljon a kép!

Visszatérve az eredeti gondolathoz, tehát az ima odahallgatás!

Ez az én szeretet Fiam, őt hallgassátok!

Mi az én teendőm ebben az odahallgatásban? Hát az, hogy azokat az akadályokat, amelyek ebben akadályoznak, ebben az odahallgatós imában, ezeket eltávolítsam. Elhordani az imán útjából az ott álló akadályokat, kitisztítani az eltömődött forrást. Ez az én dolgom! A többi az Isten dolga! Az ima mindig az Isten műve. Az én dolgom az, hogy az akadályt eltávolítsam!

Érdeemes megnézni, mi az, ami akadályoz az imában, hogy ilyen legyen az imám? Felhúzni a rolót, kinyitni az ablakot.

Meséltem már ezt a történetet biztos elsőáldozói szülőknek, nem is olyan régen. Egyszer – már jó régen volt – a tengeren túlról jöttem haza repülővel, este indult a gép, hajnalban, a hajnal első sugarai ott a repülőn érték bennünket, ott ültem az ablaknál, és gyönyörű volt,

ahogy felkelt a nap besütött az ablakon. Az előttem levő is felébredt, és akart tovább aludni, és lehúzta a rolót... aludt tovább!

Az jutott eszembe, hogy ilyenek vagyunk mi is, hogy az Isten szeretete árad rám, és én nagyon sokszor lehúzó a rolót. Nem ér el hozzám az ő szeretete. Akkor is árad rám, akkor is szeret, csak nem jut el hozzám, mert lehúztam a rolót.

Ez a dolgom: felhúzni a rolót, kinyitni az ablakot!

A bukás óta, az ősbűn óta az ima nem könnyű dolog. Szükségem van a szívnek a gyógyulására! Mi már nem tudunk olyan könnyed természetességgel társalogni az Úrral, ahogy ezt annak idején Ádám tette. Szent Ambrus azt mondja, hogy amikor a Szentírást olvasom, Isten sétál velem a Paradicsomban. Valamiképpen az ima ez! Vele vagyok együtt. Ezzel a nagyon meghitt, szeretetteljes együttléttel velem!

Újra visszatérek az eredeti gondolatomhoz, az ima tehát odahallgatás! Megnyitja a szívem. Isten pontosan tudja azt, hogy mire van szükségem, ajándékai az én szükségleteimhez vannak igazítva. S akkor, amikor ellenkezem, amikor képzeltem szükségleteim alapján ellenkezem, akkor ez van mögöttem. Nekem van egy elképzelésem, hogy mire van szükségem és ő ezt nem akarja megadni. Isten pontosan tudja, hogy mire van szükségem! Van egy elképzelésem, tehát azt képelem, hogy erre, vagy arra van szükségem, de Isten pontosan tudja a realitást és ő azt akarja megadni nekem, amire valóban szükségem van! Az ima ebben segít! Ebben az odahallgatásban, ebben a megnyílásban a valódi szükségleteim előtt, hogy el tudjam fogadni azt az Úrtól! Felfedeztettem velem, hogy mi az, amivel szeretne megajándékozni.

Tehát itt vagyok én, aki nagyon sokszor egy hisztis gyerekhez, egy dacos gyerekhez vagyok hasonló, aki a földhöz verem magam, hogy az Isten nem akarja nekem megadni amire nekem szükségem van.

Meg akarja adni! Azt, amire nekem valóban szükségem van!

Nagyon sok stresszt az ember meg tudna spórolni így az életében. Amikor ellenállok, akkor az belső feszültséget kelt bennem. Amikor ez az izomgörcs feloldódik, akkor minden leegyszerűsödik. Megnyílok az Ő szeretete, ajándékozó szeretete előtt. Már nem vagyok frusztrált. Frusztrált csak addig vagyok, amíg azt hiszem, hogy nem kapom meg azt, amiről azt gondolom, hogy szükségem van.

Tehát ez az elengedésnek az ajándéka, vagy az elengedésnek a művészete, hogy valamit minden görcsöm ellenére sem tudok megszerezni; kérem Tőle és mégsem kapom meg, ez azt mutatja, hogy lehet, hogy igazából nincs is szükségem rá! Ezért nem akarja megadni.

Sok mindent mondtam tehát az imáról, alapvetően ez volt az a szó, amit körül jártam, ez az odahallgatás!

Nagybőjt van, érdemes valamit elhatározni a jövő hétre, ami segít abban, hogy az imáink ebben az irányba növekedjenek!